

Andy McNab

De huurling

Zwarte Beertjes
Utrecht

1

Helsinki, Finland – maandag, 6 december 1999

De Russen waren serieuze spelers. Als de zaken niet volgens plan verliepen, zei Sergei, had ik geluk als ik in de hotellobby werd doodgeschoten. Als ze me gevangennamen, zou op een verafgelegen stuk braakliggend land mijn buik worden opengesneden. Ze zouden mijn ingewanden naar buiten trekken zodat die als een emmer verse paling over mijn borst zouden krioelen gedurende het halve uur dat ik nodig had om dood te gaan. Dat gebeurt er, had hij verklaard, als je spelletjes speelt met de top van de ROC (de georganiseerde misdaad in Rusland). Maar ik had geen keuze; ik had het geld vreselijk dringend nodig.

‘Hoe heet het ook alweer, Sergei?’ Ik deed alsof mijn buik openlag. Zonder zijn blik af te wenden, glimlachte hij eventjes triest, en mompelde: ‘Vikingwraak.’

Het was bijna 19.00 uur en het was al drieënhalf uur donker. De temperatuur was de hele dag ruim onder het vriespunt geweest; het had een poosje gesneeuwd, maar er lag nog steeds veel naar de wegkanten geploegde rotzooi.

We hadden het grootste deel van het afgelopen uur stilgezeten. Totdat ik zojuist iets had gezegd was onze ademhaling het enige teken van leven geweest. We stonden een paar straten achter het Intercontinental hotel geparkeerd, in de schaduw tussen twee straatlantaarns, in een vieze zwarte Nissan 4x4. De achterbank lag plat om het binden van het slachtoffer te vergemakkelijken, met mij er als een worstelaar bij om hem op zijn plek te houden. De 4x4 was steriel: geen vingerafdrukken en helemaal leeg op de dwangbuis achterin na. Onze man moest levend over de grens worden bezorgd en een paar liter Ringers Solution zouden van pas kunnen komen als deze klus in een bloedbad veranderde. Op dit moment had het er alle schijn van. Ik zat te hopen dat ik het infuus niet nodig zou hebben.

Ik had me jaren eerder aangewend om vooraf te canuleren, waardoor

ik sneller vloeistoffen uit schotwonden kon vervangen, en vandaag was er net de dag voor. Ik had uit Engeland een katheter meegenomen en die had ik al ingebracht in een bloedvat in mijn linker onderarm, gefixeerd met tape en beschermd door Tubigrip. Er zat anti-coagulant in de naald en kamer om het bloed dat erin liep niet te laten stollen. Ringers Solution is bij bloedverlies minder goed dan plasma – het is alleen een zoutoplossing – maar ik wilde niets op basis van plasma. Russische kwaliteitscontrole was een innerlijke tegenstrijdigheid, en ik wilde geld mee naar huis nemen, geen hiv. Ik had in Afrika genoeg tijd besteed aan het niet-behandelen van schotwonden uit angst voor infectie, en ik was niet van plan dat nu wel te laten gebeuren.

We keken uit op Mannerheimintie, tweehonderd meter heuvelafwaarts. De boulevard was de hoofdroute naar het centrum van de stad, vijftien minuten lopen naar rechts. Er reed een voortdurende stroom langzaam, gehoorzaam verkeer aan weerszijden van de tramrails. Hierboven was de wereld anders. Lage flatgebouwen leunden aan beide kanten tegen de stille straat en achter vrijwel ieder raam schitterde een omgekeerde ‘V’ van witte kerstverlichting.

Er liepen mensen voorbij, gebogen onder de last van hun boodschappen, die in grote draagtassen met afbeeldingen van hulst en de kerstman zaten gepropt. Ze zagen ons niet, onderweg naar hun handige appartementjes; ze hadden het te druk om zich op de ijzige stoep staande te houden en hun hoofden te beschermen tegen de huilende wind die ook op de 4x4 beukte.

De motor stond al zolang we hier waren uit, zodat het aanvoelde of we in een vrieskast zaten. Onze adem zwol tijdens het wachten aan tot laaghangende bewolking.

Ik bleef me voorstellen hoe, wanneer en waar ik in actie zou komen, en belangrijker dan dat, wat ik zou doen als de zaak in het honderd liep. Als het slachtoffer is uitgekozen, is de basisvolgorde van een kidnap vrijwel altijd gelijk. Te beginnen met herkenning, dan ontvoering, ten derde detentie, ten vierde onderhandeling, ten vijfde betaling van het losgeld en tenslotte, vrijlating – al gebeurt dat soms niet. Ik was verantwoordelijk voor planning en uitvoering van de eerste drie stadia, de overige taken gingen mij niet aan.

Drie leden van een schreeuwdas-en-kettingenbrigade van een particuliere bank hadden me in Londen benaderd. Ze hadden mijn naam van een vroegere regimentsmakker gekregen die nu voor een groot beveiligingsbedrijf werkte en die zo aardig was geweest om mijn naam te noemen toen deze specifieke opdracht was afgekondigd.

‘Engeland,’ zeiden ze tegen mij, gezeten aan een tafeltje bij het raam in de bovenste bar van het Hilton, uitkijkend over de tuinen van Buckingham Palace, ‘staat een explosie van maffiamisdaad uit Rusland te wachten. Londen is een toevluchtsoord voor witwaspraktijken. De ROC brengt jaarlijks zo’n twintig miljard pond naar de City en circa tweehonderd van hun kopstukken wonen in Engeland of komen er regelmatig.’

De leiding vertelde dat ze ontdekt had dat er in slechts drie jaar tijd miljoenen waren gesluisd via Valentin Lebeds rekening bij haar bank. Dat vonden ze niet leuk, en ze hadden er geen trek in dat de jongens met de blauwe zwaailichten hem zouden opzoeken en dan de naam zouden zien op al zijn stortingsbewijzen. Ze hadden ervoor gekozen Val naar St. Petersburg te laten brengen, waar ze, naar ik aannam, voorbereidingen hadden getroffen om hem van bank te laten veranderen, of om hem nog meer te laten doorsluizen zodat het risico acceptabeler werd. Hoe dan ook, het kon mij geen donder schelen als ik mijn geld maar kreeg.

Ik keek naar Sergei. Zijn ogen glinsterden, terwijl hij naar het verkeer onder ons keek en zijn adamsappel bewoog toen hij iets doorslikte. Er viel niets meer te zeggen; tijdens de twee weken voorbereiding hadden we genoeg gesproken. Nu was het tijd voor daden.

De conferentie van de leden van de Raad van Europa zou over twee dagen beginnen in Helsinki. Blauwe EU-vlaggen omlijstten de belangrijkste wegen, en grote zwarte konvooien Eurocraten reden met motorescortes van voorvergadering naar voorvergadering. De politie had omleidingen uitgezet om de verkeersstroom rond de stad te beteugelen en overal doemden reflecterende oranje pylonen en hekken op. Ik had onze ontsnappingsroute er al twee keer op moeten aanpassen.

Net als alle topklasse hotels, bood het Intercontinental onderdak aan de exodus uit Brussel. Alle pakken waren al een week in de stad aan het onderhandelen, zodat de regeringsleiders na hun aankomst alleen nog maar vriendelijk hoefden te bedanken als Tony Blair hen uitnodigde om tijdens een mediadiner Brits rundvlees te eten en weer konden vertrekken. Allemaal prima, maar wat mij betreft was de beveiliging hier strakker dan een eindkont – van verzegelde putdeksels om bommenleggers te frustreren tot grote inzet van blauw op straat. Ze zouden ook zeker draaiboeken hebben klaarliggen voor elke mogelijke gebeurtenis, in het bijzonder gewapende aanslagen.

Sergei had een AK-47 – een Russisch automatisch geweer met een

kaliber van 7,62 mm – met opvouwbare kolf onder zijn voeten. Op zijn kortgeknipte, dunne bruine haar droeg hij een donkerblauwe wollen muts, en doordat hij een oud kogelvrij vest van het Sovjetleger onder zijn ski-jack droeg, zag hij eruit als een Michelin-mannetje. Als ze in Hollywood een Russische boef nodig hadden, zou Sergei elke screentest winnen. Achter in de veertig, rechthoekig kakement, hoge jukbenen en blauwe ogen die je niet gewoon doorboorden, ze hakten je in stukken. De enige reden waarom hij nooit steracteur zou worden was zijn zeer pokdalige huid. Hij had zich ofwel op jeugdige leeftijd van de Clearasil afgewend of hij was verbrand, ik zag het verschil niet en ik wilde het niet vragen. Hij was een harde, betrouwbare man die ik vertrouwde als het om zaken ging, maar ik zou hem geen kerstkaart sturen.

In de verslagen van de veiligheidsdienst had ik over Sergei Lysenkovs freelance-activiteiten gelezen. Hij was lid geweest van Spetnaz' Alphagroep, een elite van keurkorpsagenten in de KGB die werden ingezet op plaatsen waar de macht van Moskou in het geding was of bij veroveringsoorlogen. Toen de onbuigzame top van de KGB in 1991 een coup pleegde in Moskou, kreeg Alphagroep het bevel Jeltsin te vermoorden toen die het Russische Witte Huis bezette, maar Sergei en zijn maten besloten dat het genoeg was en dat politici allemaal boeven waren. Ze negeerden het bevel, de coup mislukte en toen Jeltsin hoorde wat er bijna was gebeurd, plaatste hij hen onder zijn directe bevel en beknotte hun macht door hen tot zijn persoonlijke lijfwacht te benoemen. Sergei besloot ermee te stoppen en zijn kennis en ervaring aan de hoogste bieder beschikbaar te stellen, en vandaag was ik dat. Contact leggen was gemakkelijk geweest: ik was gewoon naar Moskou gegaan en had een paar beveiligingsbedrijven gevraagd waar ik hem kon vinden.

Ik had Russen in mijn team nodig omdat ik moest weten hoe Russen denken, hoe ze zijn. En toen ik erachter kwam dat Valentin Lebed vierentwintig uur in Helsinki zou verblijven in plaats van in zijn fort in St. Petersburg, was Sergei de enige die binnen de beschikbare tijd voertuigen en wapens kon regelen en de grensbewaking wist om te kopen.

De mensen van wie ik mijn inlichtingen had gekregen, hadden goed werk geleverd. Valentin Lebed, hadden ze me weten te vertellen, was bij de val van het communisme slim geweest. In tegenstelling tot sommige lompe collega's, liet hij de logo's niet op de mouwen van zijn nieuwe pakken zitten om te laten zien wat ze hadden gekost. Zijn

gewelddadige opkomst verliep snel; binnen twee jaar was hij een van de twaalf leiders van de ‘maffio-cratie’ die de ROC wereldwijd zoveel macht had opgeleverd. Lebeds bedrijf bestond geheel en al uit oud-KGB’ers uit het buitenland, wier vaardigheden en ervaring werden ingezet om de internationale misdaad als een militaire operatie te laten verlopen.

Als strontarme boerenzoon uit Tsjetsjenië had hij halverwege de jaren negentig in de oorlog tegen de Russen gevochten. Zijn faam was verzekerd nadat hij zijn mannen had opgezweept door ze keer op keer naar *Braveheart* te laten kijken terwijl de Russen hen dag aan dag bombardeerden. Voor de aanval schilderde hij zijn halve gezicht zelfs blauw. Na de oorlog kwam hij tot andere gedachten, die allemaal met Amerikaanse dollars te maken hadden en de plek die hij voor de verwerkelijking had uitgekozen was St. Petersburg.

Veel van zijn geld kwam uit wapenhandel, afpersing en een keten van nachtclubs die hij in Moskou en elders bezat, en die fungeerden als façade voor chantage met prostitutie. Juwelierszaken die hij in Oost-Europa had ‘verworven’ werden gebruikt als façade om uit kerken en musea gestolen iconen te helen. Hij had ook bases in de Verenigde Staten en men zei dat hij ook een handeltje had afgesproken om honderden tonnen giftig afval uit Amerika in zijn vaderland te storten. In het verre oosten had hij zelfs een vliegtuigmaatschappij gekocht om zonder administratieve poespas heroïne te kunnen transporteren. Volgens de jongens die mij hadden ingelicht, hadden dergelijke activiteiten hem binnen een paar jaar meer dan tweehonderd miljoen dollar opgeleverd.

Drie straten achter het hotel zaten nog twee man van ons zes koppen tellende team, in een geparkeerde auto die achtergelaten zou worden zodra deze zaak aan de rol was. Timmerman en Nachtmerrie droegen in holsters onder hun overjassen 9mm mini Uzi-pistoolmitrailleurs, een bijzonder kleine variant van de Uzi 9mm, hetzelfde type als van de LW (lijf-wacht) waar we mee te maken kregen. Het waren goede, betrouwbare wapens, al waren ze een beetje zwaar voor het formaat. Het was ironisch, maar Sergei had de Uzi’s voor het team en de oude Spaanse halfautomatische 7mm-pistolen met geluiddemper bij een van Valentins eigen tussenpersonen aangeschaft.

Ze heetten natuurlijk niet echt Timmerman en Nachtmerrie; Sergei – de enige die Engels sprak – had me verteld dat dat de vertaling was en dat hij ze zo noemde – best, want ik had het Russisch toch niet kunnen uitspreken.

Nachtmerrie deed zijn naam eer aan. Hij was beslist niet het scherpste stuk gereedschap in Sergeis schuurtje. Je moest alles twintig, dertig keer uitleggen voordat hij het begreep. Hij had een beetje een plat gezicht, en dat, gecombineerd met zijn voortdurend bewegende ogen en het feit dat hij zijn eten niet goed in zijn mond wist te houden, maakte dat hij er een beetje eng uitzag.

Timmerman was aan de heroïne verslaafd, wat volgens Sergei zijn prestaties niet beïnvloedde, maar wat de voorbereidingen wel had verstoord. Zijn lippen stonden geen moment stil, alsof hij de smaak probeerde te hervinden van iets dat hij had doorgeslikt. Sergei had hem gezegd dat hij hem zelf zou vermoorden als hij daar beneden faalde.

Nachtmerrie ontfermde zich als een grote broer over Timmerman en beschermde hem toen Sergei hem vastgreep vanwege zijn falen, maar het leek mij toe dat Nachtmerrie niet zonder hem kon, dat ze afhankelijk waren van elkaar. Sergei had me verteld dat ze sinds hun kindertijd bevriend waren. De familie van Nachtmerrie had Timmerman opgevangen toen zijn moeder levenslang kreeg voor de moord op haar man. Ze had ontdekt dat hij zijn eigen zeventienjarige dochter had verkracht. En alsof dat nog niet genoeg was, was Sergei zijn oom, de broer van zijn vader. Het was *EastEnders* op zijn Russisch, en het enige dat me eraan beviel was dat mijn familie er zo gewoontjes bij leek. Timmerman en Nachtmerrie zouden tijdens de ingreep bij mij in het hotel zijn; misschien kon ik ze in bedwang houden als ik ze bij me had.

De laatste twee van het team had ik de Kray-tweeling genoemd, en die zaten in een groene Toyota 4x4. Over hen maakte ik me weinig zorgen; in tegenstelling tot de andere twee hoefde je hun niet vaker dan twee keer hun taken uit te leggen. Zij richtten zich op de drie zwarte Mercedessen van het slachtoffer, die ongeveer twee kilometer van het hotel verwijderd waren. Zij hadden ook opvouwbare AK's en AP (armour-piercing) patronen in de magazijnen en, net als Sergei, droegen ze genoeg pantsermateriaal om een klein paard kreupel te maken.

Het slachtoffer zat goed bewaakt in het hotel en zijn voertuigen stonden veilig ondergronds geparkeerd zodat geen enkele contraptie – explosieven van zijn vijanden of luister- of volgspullen van de politie – kon worden aangebracht. Zodra ze op weg zouden gaan om hem uit het hotel op te pikken, zouden de Krays volgen. Timmerman en Nachtmerrie zouden zich dan met mij in het hotel posteren. Sergei,

Reggie en Ronnie zouden de voertuigen voor hun rekening nemen. De Krays waren ook ex-leden van de Alphagroep, maar in tegenstelling tot Sergei waren ze veel te knap om hetero te zijn. Ze waren al samen sinds ze als jonge dienstplichtigen naar Afghanistan waren gestuurd, na de oorlog tegen Tsjetsjenië midden jaren negentig afgezwaaid, gedesillusioneerd in de leiding die hen tegen de rebellen had laten vechten. Ze waren allebei midden dertig, met geblondeerd haar, erg glad geschoren en goed verzorgd. Als ze om ander werk verlegen zaten konden ze fotomodel worden. Tijdens hun militaire loopbaan waren ze nooit gescheiden geweest. Voorzover ik het kon overzien, wilden ze niets anders dan Tsjetsjeense rebellen vermoorden – en bewonderende blikken uitwisselen.

Ik wist dat ik Sergei kon vertrouwen, maar ik begreep nog steeds niets van zijn selectieprocedure. Hij wilde natuurlijk het grootste deel van de poen die ik hem had beloofd zelf houden en had daarom besloten niet met het A-team aan te komen.

Het was de minst professionele actie waaraan ik ooit had meegedaan, en ik had er veel meegemaakt. Het was zelfs zo erg geworden dat ik mijn deur voor het slapen had gebarricadeerd en in bed een wapen paraat had gehouden. Wanneer het team zich niet bij hem beklaagde over mijn planning, zei Sergei, dan zeurden ze over wie wat verdiende en hoe ze bedrogen zouden kunnen worden op de betaaldag. Timmerman was zo homofoob dat Hitler er een linkse vrijdenker bij leek en het had veel moeite gekost om de twee paren uiteen te houden tijdens de voorbereidingen. Ik bleef zoveel mogelijk bij hen uit de buurt en probeerde me uitsluitend met Sergei te bemoeien; hem moest ik tevreden houden, omdat hij de enige was die me kon helpen het slachtoffer Rusland in te krijgen. Maar ze hadden me nerveus gekregen; er gingen vandaag mensen sterven en daar wilde ik niet bijhoren.

Ik had een beangstigend team, tegenover een beangstigend doelwit, en de verzamelde leiding van West-Europa werd hier verwacht, voorzien van voldoende beveiligingspersoneel om China mee aan te vallen. Dit was geen vrolijk uitstapje, maar wanhopige mensen doen verdomd wanhopige dingen.

Ik blies nog een wolkje adem uit. Het digitale schermpje op het dashboard liet me weten dat er weer twintig minuten om waren – tijd voor radiocontrole. Ik tastte in de binnenzak van mijn overjas naar de zendknop van mijn erg gele Motorola-setje, zo'n ding waarmee ouders hun kinderen in de gaten houden op skihellingen of in winkel-

centra. We hadden er alle zes één, voorzien van een oordopje dat op zijn plek was gehangen. Gezien het grote aantal mensen dat hands-free mobieltjes gebruiken, zouden we geen achterdocht wekken als we hiermee rondliepen.

Ik drukte twee keer, hoorde het plofgeluidje en keek vervolgens naar Sergei. Hij knikte; het signaal kwam over. Reggie en Ronnie beantwoordden het met twee plofjes, en Timmerman en Nachtmerrie volgden met drie. Als ik na het indrukken van de zendknop niets van de Krays had gehoord, zouden Timmerman en Nachtmerrie dertig seconden hebben gewacht en dan alsnog hebben gereageerd. We zouden in dat geval geen keuze meer hebben dan het doelwit omsingelen en wachten op de aankomst van de Mercedesen – niet fijn, omdat het ons drieën blootstelde in het hotel en omdat het de coördinatie verstoorde. We hielden om twee redenen radiostilte aan. Eén, ik sprak de taal niet, en twee, de grondbeveiliging van de EU zou meeluisteren. Met een beetje geluk betekenden een paar klikjes zo nu en dan niets. Er waren veel andere communicatiemiddelen te bedenken geweest, mobieltjes bijvoorbeeld, maar voor Nachtmerrie en Timmerman moest alles flink simpel blijven. Als ze nog meer hadden moeten onthouden, zouden ze ontploft zijn. Het oude principe van planning – houd het simpel, kluns – deed weer opgeld.

Terwijl Sergei had gekozen voor de Michelin-uitstraling, leek ik veel eerder een zakenman: een pak, waarvan het colbert één rij knopen had en een maat te groot was, een donkergrijze overjas, een zwarte wollen sjaal en dunne leren handschoenen, en de bijpassende stress. Nachtmerrie en Timmerman waren net zo gekleed. We waren alledrie gladgeschoren, met gewassen haar en keurig verzorgd. Het gaat om de details: we moesten het hotel door kunnen zonder dat iemand ons na zou kijken, met het uiterlijk dat paste bij die compleet gedeclareerde, waanzinnig betaalde Brusselse goudmijn. Ik had zelfs de *Herald Tribune* van vandaag op schoot liggen.

Mijn overjas hield het pantser onder mijn overhemd uit het zicht. Dat van Sergei mocht zo dik zijn als de stoeptegels rond het Kremlin, het mijne bestond uit niet meer dan twaalf velletjes kevlar, zo dik als papier. Onvoldoende om Sergeis AP-patronen tegen te houden, maar wel in staat om de mini-Uzi's te weerstaan die me wellicht al heel snel zouden proberen om te blazen. Op het pantservest zat een zak waar een keramische plaat in hoorde waarmee ik mijn borst kon beschermen, maar in tegenstelling tot Sergei kon ik zo'n ding niet dragen omdat het me veel te dik maakte. Timmerman had alle pantsering

geweigerd omdat het niet mannelijk was en Nachtmerrie had zijn voorbeeld opgevolgd. Stomme klootzakken; ik had mezelf liefst van top tot teen in dat spul verstopt. Mijn voeten waren helemaal de klos, dankzij niets anders dan sokken en veterschoenen voelden ze inmiddels aan als zakjes bevroren doperwten. Beneden mijn enkels was ieder gevoel verdwenen en ik probeerde niet eens meer warm te worden door ze te bewegen.

Ik droeg een Zuid-Afrikaanse Z88 die eruitzag als een 9mm Beretta, het type pistool dat Mel Gibson gebruikt in de *Lethal Weapon*-films. Toen de hele wereld tijdens de apartheidperiode wapenleveranties aan Zuid-Afrika verbood, begonnen die jongens hun eigen spullen te maken en inmiddels exporteerden ze meer wapens en helikopters dan Engeland.

Ik had drie extra grote magazijnen met twintig patronen, en dat betekende dat er vijf centimeters meer uit de kolf hingen, net alsof het ding er half uitgegleden was. De twee reserves zaten in mijn linkerjaszak. Als alles volgens plan verliep hoefde ik mijn wapen niet eens te trekken. De ontvoering moest – zou – geruisloos verlopen in minder dan een minuut.

Een lichter pantser dan dit durfde ik niet te dragen, maar desalniettemin kon ik geen pistool trekken of ermee gaan zitten, als ik het op de plek had waar ik het normaliter had: middenvoor, achter mijn broekband, in een intern holster. Waar ik het wapen nu had, zat het ongelukkig. Het moest nu aan de rechterkant van de broekriem zitten. Ik had de afgelopen twee weken moeten oefenen en mezelf voortdurend moeten inprenten dat de plaats veranderd was, zoniet, dan zou mijn hand kevlar raken in plaats van een pistoolkolf wanneer ik toch een wapen moest trekken. Als ik er onder al die lagen kleren tenminste bij kon. Om de bovenste lagen snel te kunnen oplichten had ik wat steeksleutels uit de reparatieset van de auto aan elkaar getapet en in de rechterzak van mijn colbert en mijn rechterjaszak gestopt. Daardoor was ik nog minder op mijn gemak. Mijn enige troost was dat het morgen rond deze tijd allemaal voorbij zou zijn: ik zou mijn geld krijgen en hoefde deze gekken nooit meer te zien.

Ik hoorde aan het geknisper dat Sergei een chocoladereep uitpakte, die hij vervolgens in zijn strot duwde zonder mij iets aan te bieden. Niet dat ik het wilde hebben; ik had geen honger, alleen zorgen. Ik zat te wachten terwijl Sergeis kiezen maalden en zijn kaken knapten en de wind om de auto floot.

Ik dacht na terwijl hij zijn tanden schoon zoog. Tot nu toe was Valentin

aan de autoriteiten ontkomen, voornamelijk doordat hij op jonge leeftijd al had begrepen dat het handig was om met machtige mensen bevriend te zijn en om functionarissen op de loonlijst te hebben staan. Belangrijke getuigen werden routineus vermoord voordat ze tegen hem konden getuigen. Volgens Sergei had een verslaggever die iets te grondig in Vals zakelijke beslommeringen was gedoken, slechts enkele maanden geleden halsoverkop met zijn gezin moeten onderduiken nadat iemand een telefoontje had onderschept waarin Val iemand honderdduizend dollar had geboden om de verslaggever en zijn vrouw en kind om te brengen.

Het ergste lot was echter voorbehouden aan hen die zijn vertrouwen beschaamden. Twee ervaren bedrijfsleiders die het hele prostitutierijk konden overzien hadden de winst van zijn Moskouse bordelen een beetje afgeroomd. Hoewel ze in de *Braveheart*-tijd zij aan zij met hem hadden opgetrokken en ze sindsdien altijd trouwe luitenanten waren geweest, had Val ze laten oppakken en vastspiezen op een braakliggend terrein vlakbij het Rode Plein, en daar had hij zelf hun buiken opengereten, hun ingewanden naar buiten getrokken en geduldig staan wachtten op hun dood. De 'Vikingwraak' had gewerkt: sindsdien was er nooit meer een roebel uit een kassa verdwenen.

Ik hoorde zes plofjes in mijn oorstukje. De drie afhaal-Mercedessen waren onderweg naar het hotel.

Ik gaf twee plofjes terug, hoorde er toen weer twee van Timmerman en Nachtmerrie, die nu de auto moesten verlaten en richting hotel moesten lopen. We wisten alle zes dat het tijd voor actie was.

Sergei zei niks, knikte alleen. Hij kon Engels spreken, maar dat moest je eruit wringen. Ik knikte terug en voelde of mijn wapen nog op zijn plek zat.

Ik stapte de 4x4 uit en liet Sergei omlaag starend achter. Ik zette mijn kraag op tegen de wind en liep in de tegenovergestelde richting, weg van de hoofdroute. Mijn pad voerde me dertig meter heuvelopwaarts, dan rechtsaf naar de volgende T-splitsing. Zo kwam ik op een weg die langs het hotel naar de hoofdroute leidde.

Ik zag het grote grijs-betonnen hotel links voor me aan de overkant. Er vlakbij was de weg opgebroken en er stonden stalen hekken; de klinkers lagen op een hoop en er werd aan de leidingen gewerkt. Ik benijdde de arme drommels niet die in dit weer zulk werk moesten doen.

Het gegons van de hoofdroute werd gaandeweg luider. De Kraytweeling zou die weg nu volgen, achter de Mercedessen aan. Nachtmerrie

en Timmerman liepen nu vanaf de andere kant het hotel in en Sergei zou zich zo opstellen dat hij snel bij de Mercedessen voor het hotel kon komen.

Ik stak over en liep voorbij de oprit naar de parkeerplaats. Twee witte Hilux-bestelbusjes stonden op het rode asfalt geparkeerd. Achter de dienstingangen verschaftte een glazen deur toegang tot het hotel, maar je kon alleen binnenkomen door de receptie op te piepen, en ik wilde mezelf niet verdachter maken dan nodig. Beide dienstingangen waren gesloten; het was veel te koud. Ik liep verder heuvelafwaarts; het hotel werd door een rij coniferen aan het oog onttrokken.

Valentin Lebedz zwakste punt was vannacht, in Finland, in dit hotel, voordat hij naar de schouwburg ging. Hij ging naar *Romeo en Julia*. De schouwburg was gewoon aan de overkant, een paar honderd meter naar links, maar het was koud, hij was altijd het doelwit van aanslagen geweest en hij was steenrijk, dus ging hij niet lopen.

Een meter of dertig voor de hoofdweg stuitte ik op de afrit van de hoofdingang van het Intercontinental. Het was halfgrond en eenrichtingsverkeer. Ik sloeg linksaf; voor me, halverwege het gebouw van beton en glas, beschermde een groot blauw baldakijn de gasten op weg naar en van hun auto's tegen de elementen. De muren van de parterre waren van glas waardoorheen ik het warme, gezellige interieur kon zien. Langs de oprit stonden kleine boompjes; ze hadden hun blad verloren en waren nu overdekt met witte kerstverlichting. Door de sneeuw zagen ze eruit alsof ze geplazuurd waren. Ik liep langs het verlichte rendier dat op het gazon tussen de oprit en de hoofdweg stond, een metertje of dertig licht heuvelafwaarts.

Het plan was eenvoudig. Nachtmerrie en Timmerman moesten de LW's doden die het doelwit vanuit de lift vergezelden, en moesten mij vervolgens dekking geven terwijl ik het doelwit meenam naar de hoofdingang. Ondertussen zou de Kray-tweeling de Mercedessen aan de achterkant vastzetten met de 4x4, Sergei zou ze voor vastzetten met de Nissan en ze zouden alle drie de andere LW's en chauffeur met hun AK's onder schot houden.

Eenmaal buiten zou ik naar de achterkant van de Nissan gaan met het doelwit op sleeptouw. We zouden onder een deken gaan liggen, met mijn pistool in zijn strot geduwd, terwijl Sergei ons naar het overstappunt zou rijden, en daar zou het doelwit worden overgeplaatst naar de kofferbak van een aflossend voertuig dat onderweg was naar de grens. Ondertussen zouden Ronnie en Reggie de blijde boodschap van het CS-gas verspreiden alvorens in de Toyota te vertrekken, sa-

men met de andere twee, op weg naar hun overstappunt en reserve-auto's. We zouden allemaal tot vlakbij de grens rijden en daar in een vrachtauto stappen die was voorzien van geheime compartimentjes en dan zou Sergei ons Moedertje Rusland in rijden. Vanaf daar was het nog maar een paar uur naar St. Petersburg en betaaldag. Een mooi baantje voor wie het kan krijgen.

Ik liep onder de baldakijn door en langs het eerste stel getinte automatische deuren met koperen beslag. Pas na het tweede stel was ik binnen, met blosjes op mijn wangen van de heteluchtkanonnen die van boven de deurpost naar beneden bliezen.

Ik kende de foyer goed. Het had de uitstraling van een dure, luxueuze club. Ik was nooit in een van de kamers geweest, maar die moesten verbijsterend zijn.

Voor me, een meter of dertig van me af, achter een groep erg luidruchtige en verwarde Japanse toeristen die rond een berg bijpassende koffers zaten, was de receptie. Helemaal rechts in de hoek begon de gang naar het restaurant, de toiletten en de allesbepalende liften.

Nachtmerrie en Timmerman moesten nu aan het eind van de gang bij de entree van het restaurant zitten. Van daaruit konden ze de drie liftdeuren in de gaten houden.

Meteen rechts van mij, achter een muur met donkere houten lambriering, was de Baltische Bar. Links zoemden efficiënt lijkende piccolo's rond een aantal banken, stoelen en koffietafels. Het licht was gedimd. Ik wou dat ik hier alleen voor een drankje was gekomen.

Ik liep naar een van de banken en ging met mijn gezicht naar de Japanse warboel schuin rechts van mij bij de receptie zitten, met rechts van hen de gang en mijn blik gericht op de koperbeslagen liftdeuren in de verte. Nachtmerrie en Timmerman waren net als ik buiten bereik van de videocamera's gaan zitten die toezicht hielden over de receptie. Ik ging zitten, spreidde de *Trib* uit op de koffietafel, knoopte mijn overjas los en wachtte tot het Mercedes-konvooi zou arriveren.

Het had nu geen zin me ergens druk over te maken. Je kunt je maar tot een bepaald punt oefenen en voorbereiden. Vroeger bracht dit gevoel me aan het piekeren, maar nu begreep ik het. Ten diepste aanvaardde ik dat ik dood zou gaan, en al het andere was mooi meegenomen.